

Oordeel 2025-14 van 12 juni 2025

Zaak 2024-0027

Indiener klacht: [...]

Verweerster : Voetbal Vlaanderen

Inhoud

Procedure.....	3
Feiten	4
Standpunt indiener klacht.....	7
Standpunt verweerster	9
Beoordeling door de Geschillenkamer	13
I. Ontvankelijkheid.....	13
A. Voorafgaande bemiddeling en instemming indiener	14
B. Belang	15
II. Discriminatie op grond van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd.....	18
A. Algemene beginselen	18
B. Op het eerste gezicht neutrale praktijk	21
C. Benadeling van personen met beschermde kenmerken.....	22
Oordeel van de Geschillenkamer	24

De Geschillenkamer, samengesteld uit voorzitter Yves Thiery, bijzitter Koen Lemmens en bijzitter Line Hellemans, en bijgestaan door griffier Dorien Geeroms, spreekt het volgende oordeel uit:

Procedure

De Geschillenkamer heeft de klacht ontvangen op 2 september 2024.

De fase van het uitwisselen van standpunten en overtuigingsstukken werd afgerond op 5 december 2024. De Geschillenkamer ontving volgende stukken:

- het standpunt van de verweerster van 11 oktober 2024
- het antwoord van de indiener van de klacht van 6 november 2024
- het laatste antwoord van de verweerster van 5 december 2024.

De Geschillenkamer behandelde de zaak tijdens een hoorzitting op 16 januari 2025. Op de hoorzitting waren beide partijen aanwezig. De indiener van de klacht was zelf aanwezig. Voetbal Vlaanderen werd vertegenwoordigd door twee leidinggevenden, een persoon van het juridisch team en advocaten E. Matthys en K. Lebon.

Oordelen van de Geschillenkamer vermelden betrokken rechtspersonen bij naam, tenzij er gewichtige redenen zijn om dat niet te doen.¹

De verweerster verzoekt het oordeel niet publiek te maken en minstens om het te anonimiseren. Omdat zij de enige decretaal erkende sportfederatie is die bevoegd is voor het ontwikkelen, organiseren en promoten van voetbal in Vlaanderen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zou ook een geanonimiseerd oordeel tot haar herleid kunnen worden. De loutere associatie met een discriminatiezaak zou kunnen leiden tot aanzienlijke economische, financiële en reputatieschade. Tot slot is er volgens haar ook een risico op openbaarmaking van gevoelige bedrijfsinformatie.

¹ Artikel 16, §6, [VMRI-Decreet](#).

De decreetgever heeft bepaald dat de Geschillenkamer haar oordelen steeds publiek bekendmaakt en dat de anonimisering van betrokken rechtspersonen daarbij slechts uitzonderlijk kan gebeuren.² De verweerder toont niet aan dat de mogelijke reputatieschade en economische schade waarnaar zij verwijst, verschilt van de algemene gevolgen voor iedere andere rechtspersoon die bij naam wordt genoemd in een oordeel. Het toestaan van de anonimisering op grond daarvan zou de regel van openbaarheid uithollen. De verweerder toont ook niet aan welke gevoelige bedrijfsinformatie publiek gemaakt zou worden met het oordeel. De Geschillenkamer wijst het verzoek om anonimisering af omwille van een gebrek aan gewichtige redenen.

Feiten

De indiener van de klacht was tot november 2023 actief als assistent-scheidsrechter in het professioneel voetbal. In november 2023 maakte hij de overstap naar het amateurvoetbal in Vlaanderen, waar hij scheidsrechter werd in de tweede afdeling van het provinciaal voetbal. In december 2024 is hij uiteindelijk gestopt als scheidsrechter.

Voetbal Vlaanderen, de verweerder in deze zaak, staat in voor de organisatie van het amateurvoetbal in Vlaanderen. Zij organiseert meer dan 300.000 voetbalwedstrijden per jaar; of rond de 7.500 à 8.000 wedstrijden per week tijdens het voetbalseizoen. Voetbal Vlaanderen is ook verantwoordelijk voor de arbitrage binnen het amateurvoetbal in Vlaanderen. Ze ontwikkelt en organiseert de arbitrage binnen het amateurvoetbal en waarborgt de kwaliteit daarvan. Dit omvat ook het verdelen van (assistent-)scheidsrechters over de verschillende afdelingen van het amateurvoetbal.

Voor elk voetbalseizoen stelt Voetbal Vlaanderen de basisregels voor de arbitrage vast in de 'werkingsmodaliteiten'. Voetbal Vlaanderen bepaalt in deze werkingsmodaliteiten ook de regels voor de promotie van (assistent-)scheidsrechters naar een hogere afdeling. De werkingsmodaliteiten zijn terug te vinden op de [website](#) van de Koninklijke Voetbalbond van België, waarvan Voetbal

² Artikel 16, §6, [VMRI-Decreet](#).

Vlaanderen onderdeel vormt.³ Voetbal Vlaanderen bezorgt ze voor de start van het voetbalseizoen ook aan iedere scheidsrechter.

Elk voetbalseizoen zijn er twee periodes waarin scheidsrechters kunnen promoveren, als zij voldoen aan de voorwaarden in de werkingsmodaliteiten. Deze voorwaarden gaan over de prestaties van de scheidsrechters op het veld, enerzijds, en over hun beschikbaarheid om wedstrijden te leiden tijdens weekends, anderzijds.

De prestaties op het veld van scheidsrechters worden geëvalueerd tijdens wedstrijden. Scheidsrechters die voldoende hoge scores halen, komen in principe in aanmerking voor promotie. Zij kunnen echter alleen promoveren als zij ook een minimum van hun tijd beschikbaar zijn voor het leiden van wedstrijden tijdens weekends. Het gaat enkel om weekends waarop officiële speeldagen worden georganiseerd.⁴ Scheidsrechters die onvoldoende beschikbaar zijn tijdens deze weekends, worden bij voorbaat uitgesloten van promotie. Zij kunnen dus geen promotie maken, ongeacht de scores die zij behaalden voor hun prestaties op het veld.

Voetbal Vlaanderen heeft de zogenaamde 'beschikbaarheidsvereiste' ingevoerd in het voetbalseizoen 2023-2024. Zij heeft dit gedaan om te verzekeren dat er altijd voldoende scheidsrechters beschikbaar zijn om alle weekendwedstrijden te leiden. Voor de indiener van de klacht hield de regel concreet in dat hij maar kon promoveren als hij beschikbaar was tijdens minstens 50 procent van de weekends waarop officiële speeldagen werden georganiseerd.⁵

In mei 2024, na de tweede helft van het voetbalseizoen 2023-2024, vond een promotieronde voor scheidsrechters plaats. De indiener van de klacht behaalde daarbij goede scores voor zijn prestaties op het veld. Louter op basis van deze scores had hij als scheidsrechter kunnen promoveren van de tweede naar de

³ De hyperlink in de tekst is naar de werkingsmodaliteiten voor het voetbalseizoen 2023-2024, waarover deze zaak gaat.

⁴ Zie punt IV.5.1. [Werkingsmodaliteiten Arbitrage Voetbal Vlaanderen 2023-2024](#), p.24.

⁵ De beschikbaarheidsvereiste verschilt per afdeling van het amateurvoetbal. In de afdeling waarin de indiener van de klacht actief was, vereist Voetbal Vlaanderen een beschikbaarheid gedurende minstens 50 procent van de weekends waarop officiële speeldagen worden georganiseerd. In de hogere afdelingen van het amateurvoetbal gaat het om 75 procent.

eerste afdeling van het provinciaal voetbal.⁶ Omdat hij niet voldeed aan de beschikbaarheidsvereiste, sloot Voetbal Vlaanderen hem echter uit van promotie.

De indiener van de klacht meent dat Voetbal Vlaanderen hem door de beschikbaarheidsvereiste discrimineert op grond van zijn burgerlijke staat, zijn gezinssituatie en zijn leeftijd.

Voetbal Vlaanderen hanteert bij de promotie van scheidsrechters ook voorrangsregels voor bepaalde categorieën van scheidsrechters. Als er meer geslaagde kandidaten zijn dan plaatsen voor promotie, geeft Voetbal Vlaanderen voorrang aan vrouwen en aan scheidsrechters die deel uitmaken van twee specifieke programma's voor talentvolle scheidsrechters ("TOP-VCORE" en "BCORE"). De twee specifieke programma's zijn enkel toegankelijk voor scheidsrechters tot een bepaalde maximumleeftijd, die varieert per afdeling van het amateurvoetbal. Uit de voorrangsregels volgt dat vrouwen en bepaalde jongere scheidsrechters bij promoties voorrang hebben op andere scheidsrechters. De indiener van de klacht meent dat deze voorrangsregels discrimineren op grond van geslacht en leeftijd.

Op 23 mei 2024 stuurt de indiener van de klacht een e-mail naar Voetbal Vlaanderen waarin hij stelt dat zowel de beschikbaarheidsvereiste als de voorrangsregels discrimineren. Voetbal Vlaanderen antwoordt op 2 juni 2024 dat de beschikbaarheidsvereiste niet discrimineert, omdat zij gelijk wordt toegepast op alle scheidsrechters. Voetbal Vlaanderen geeft ook aan dat de voorrangsregels voor bepaalde categorieën van jongere scheidsrechters deel uitmaken van een doelgroepenbeleid. Zij stelt dat dit beleid niet discrimineert, omdat deze scheidsrechters altijd aan alle promotiecriteria moeten voldoen en aan hen ook hogere eisen worden gesteld. Voetbal Vlaanderen verwijst verder naar haar opdracht om voor elke wedstrijd zoveel als mogelijk een competente scheidsrechter te kunnen aanduiden en scheidsrechters te kunnen laten doorstromen naar het profvoetbal.

Voor de indiener van de klacht volstaat dit antwoord niet. Hij dient daarop een klacht in bij het Vlaams Mensenrechteninstituut.

⁶ Zie punt IV.5.3. [Werkingsmodaliteiten Arbitrage Voetbal Vlaanderen 2023-2024](#), p.26.

De klacht wordt op 2 september 2024 aan de Geschillenkamer bezorgd.

Standpunt indiener klacht

De indiener van de klacht meent dat Voetbal Vlaanderen hem op twee manieren discrimineert bij de toegang tot promotie als scheidsrechter. Ten eerste door een beschikbaarheidsvereiste voor promotie op te leggen die onvoldoende rekening houdt met zijn burgerlijke staat en gezinssituatie. Ten tweede door voorrangsregels in te voeren waaronder vrouwen en jongere scheidsrechters bij promotie voorrang krijgen op andere scheidsrechters.

De indiener van de klacht stelt dat de beschikbaarheidsvereiste voor promotie hem als alleenstaande ouder benadeelt in vergelijking met andere scheidsrechters die wel vrijuit hun hobby als scheidsrechter kunnen beoefenen. Hij benadrukt dat zijn prestaties op het veld meer dan voldoende waren om te promoveren. Door de beschikbaarheidsvereiste kon hij echter niet promoveren, ongeacht zijn prestaties. Als alleenstaande vader van een dochter kon hij niet voldoen aan de beschikbaarheidsvereiste, nu hij om de twee weekends zijn dochter bij hem heeft. Het was voor hem dus niet mogelijk om 50% van de weekends op zaterdag en zondag beschikbaar te zijn als scheidsrechter.

Hij verwijst ook naar de concrete situatie van een andere scheidsrechter die ongeveer 20 jaar is. Deze jongere scheidsrechter scoorde lager dan de indiener van de klacht voor zijn prestaties op het veld, maar werd toch gepromoveerd omdat hij voldeed aan de beschikbaarheidsvereiste. Het feit dat jongere scheidsrechters die mindere prestaties neerzetten wel promoveren, toont volgens de indiener van de klacht aan dat oudere personen met meer verplichtingen in hun privéleven benadeeld worden. Dit bevestigt dat er sprake is van discriminatie. Hij benadrukt verder dat het niet aan hem is om de discriminatie te bewijzen, maar aan Voetbal Vlaanderen om te bewijzen dat er geen discriminatie is.

De indiener van de klacht meent dat bij de promotie van scheidsrechters alleen hun prestaties zouden mogen tellen. Dit is het enige objectieve criterium dat zou mogen meespelen. Scheidsrechters moeten kunnen promoveren als ze voldoende hoge scores halen, ongeacht hun privésituatie, leeftijd of geslacht. Ze mogen niet

gestraft worden omdat ze niet voldoende wedstrijden kunnen leiden of niet voldoende beschikbaar zijn.

De indiener van de klacht stelt ook dat er geen legitiem doel is voor het onderscheid dat Voetbal Vlaanderen maakt. Het is immers niet aan het bestaande korps van scheidsrechters om een tekort aan scheidsrechters op te vangen door zelf meer beschikbaar te zijn. Het is daarentegen aan Voetbal Vlaanderen om het korps te vergroten, zodat zij voor elke wedstrijd de meest competente scheidsrechter kan aanduiden en niet de scheidsrechter die het meest beschikbaar is. Voor de stakeholders in het voetbal is het ook niet belangrijk hoeveel weekends een scheidsrechter op een seizoen beschikbaar is, als die scheidsrechter het maar goed doet.

De indiener van de klacht stelt verder dat Voetbal Vlaanderen hem niet op de hoogte heeft gebracht van de beschikbaarheidsvereiste, die nieuw was in het voetbalseizoen 2023-2024. Hij maakt de vergelijking met zijn periode als assistent-scheidsrechter in het profvoetbal. In dat geval moest hij een arbeidsovereenkomst tekenen, waarin uitdrukkelijk stond dat hij akkoord ging met de werkingsmodaliteiten. De werkingsmodaliteiten werden toen ook op voorhand toegelicht aan alle scheidsrechters. Bij zijn overstap naar het amateurvoetbal, in het midden van het voetbalseizoen 2023-2024, heeft Voetbal Vlaanderen hem niet gewezen op de werkingsmodaliteiten. Hij kon dan ook niet op de hoogte zijn van de beschikbaarheidsvereiste voor toegang tot promotie.

Over de voorrangsregels bij promoties, stelt de indiener van de klacht dat Voetbal Vlaanderen rechtstreeks discrimineert op grond van geslacht en leeftijd. Deze voorrangsregels houden namelijk in dat scheidsrechters die deel uitmaken van de programma's voor vrouwelijke scheidsrechters en voor bepaalde categorieën van jongere scheidsrechters, voorrang krijgen bij promotie. De indiener van de klacht stelt dat deze voorrangsregels geen invloed hebben gehad op zijn specifieke situatie, maar meent dat ze nog steeds als discriminatie moeten worden gezien.

Hij geeft het hypothetische voorbeeld waarbij er elf kandidaten zijn voor tien promotieplaatsen. Bij het toekennen van de laatste plaats zou Voetbal Vlaanderen volgens hem absolute voorrang geven aan een 19-jarige scheidsrechter over een 55-jarige scheidsrechter, zelfs als de jongere scheidsrechter slechter heeft gescoord dan de oudere scheidsrechter bij zijn prestaties op het veld.

De indiener van de klacht vindt ten slotte dat het antwoord van Voetbal Vlaanderen op zijn discriminatieklacht onvoldoende was om zich bij de situatie neer te leggen.

Standpunt verweester

Voetbal Vlaanderen verzoekt de Geschillenkamer in eerste instantie om de klacht onontvankelijk te verklaren omwille van twee hoofdredenen: (1) gebrek aan voorafgaande bemiddeling en (2) gebrek aan belang van de indiener van de klacht. Daarnaast is volgens Voetbal Vlaanderen niet voldaan aan de vereiste dat de indiener van de klacht instemt met de verwijzing van zijn klacht naar de Geschillenkamer.

Over de voorafgaande bemiddeling verwijst Voetbal Vlaanderen naar artikel 13, §5, VMRI-decreet. Dit artikel bepaalt dat een klacht slechts aan de Geschillenkamer kan worden bezorgd als “de bemiddelingsopdracht [...] niet tot een resultaat leidt of kan leiden”. Voetbal Vlaanderen wijst erop dat over deze klacht geen bemiddeling heeft plaatsgevonden binnen het Vlaams Mensenrechteninstituut. De klacht is dan ook onontvankelijk. Minstens moet de Geschillenkamer vaststellen dat de klacht onterecht naar haar is doorverwezen.

Voetbal Vlaanderen verduidelijkt daarbij dat zij niet wenste te bemiddelen in deze zaak, nadat zij in een andere zaak wel had deelgenomen aan bemiddeling door het Vlaams Mensenrechteninstituut. In die andere zaak was volgens Voetbal Vlaanderen geen sprake van correcte bemiddeling, die een zekere neutraliteit vereist. In die omstandigheden wilde zij niet bemiddelen.

Over het belang van de indiener van de klacht stelt Voetbal Vlaanderen dat de beslissing tot niet-promotie uitsluitend was gebaseerd op zijn gebrek aan beschikbaarheid. De voorrangsregels die de indiener aanhaalt, zijn niet relevant, omdat ze niet op hem zijn toegepast en ook niet tot niet-promotie hebben geleid. Hij heeft dan ook geen belang om de voorrangsregels te betwisten. Ze hebben geen enkele impact gehad op de indiener van de klacht. De betrokken scheidsrechters hebben namelijk enkel voorrang als er meer scheidsrechters voldoen aan de voorwaarden voor promotie dan er plaatsen zijn voor promotie. Tijdens de promotieronde in mei 2024 in de tweede afdeling van het provinciaal

voetbal waren er echter minder kandidaten dan er plaatsen waren. De indiener van de klacht heeft dus geen belang bij het betwisten van de voorrangsregels, omdat ze niet zijn toegepast in zijn geval.

Volgens Voetbal Vlaanderen is er in ieder geval geen sprake van discriminatie, omwille van drie redenen.

Ten eerste maakt de indiener van de klacht niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie. Voetbal Vlaanderen betwist dat het aan haar is om te bewijzen dat er geen discriminatie is. De indiener moet nog altijd feiten aanvoeren die het bestaan van een discriminatie kunnen doen vermoeden.

Voetbal Vlaanderen stelt vast dat de indiener geen elementen aanvoert die zo een vermoeden kunnen doen ontstaan. Hij toont geen patroon aan van ongunstige behandeling van oudere alleenstaande scheidsrechters ten aanzien van jongere niet-alleenstaande scheidsrechters. Hij brengt ook geen enkel (statistisch) materiaal aan waaruit blijkt dat alleenstaande en/of oudere scheidsrechters ernstig benadeeld worden door de beschikbaarheidsvereiste, in vergelijking met andere scheidsrechters. Het gebruik van de beschikbaarheidsvereiste is ook geen “intrinsiek verdacht criterium”, zoals vermeld in artikel 36, §3, Gelijkekansendecreet. Een vereiste van beschikbaarheid is immers op geen enkele manier gekoppeld aan de leeftijd of burgerlijke staat van een scheidsrechter.

Voetbal Vlaanderen merkt ook op dat de werkingsmodaliteiten, die de regel over de beschikbaarheidsvereiste bevatten, zowel voor als tijdens het voetbalseizoen te vinden zijn op de website van Voetbal Vlaanderen. In tegenstelling tot wat de indiener van de klacht beweert, kennen alle scheidsrechters dus wel degelijk de regels over promotie.

Ten tweede is er geen sprake van een minder gunstige behandeling of van een benadeling, in de zin van artikel 16 Gelijkekansendecreet.

Er kan geen sprake zijn van directe discriminatie, omdat er geen oorzakelijk verband is tussen het niet promoveren van de indiener en de beschermde kenmerken waarop hij zich beroept. De niet-promotie van de indiener van de klacht is niet gebeurd omdat hij te oud zou zijn of alleenstaand zou zijn. Ze is wel gebeurd

omdat hij niet voldeed aan de beschikbaarheidsvereiste. Deze beschikbaarheidsvereiste vormt een algemene uitsluitingsgrond die op gelijke wijze is toegepast op de indiener en alle andere scheidsrechters. Als de indiener minstens zeven weekends beschikbaar was geweest tijdens de tweede helft van het seizoen 2023-2024, zou hij in aanmerking zijn gekomen voor promotie. Zijn burgerlijke staat en leeftijd staan hier volledig los van.

Er is ook geen sprake van indirecte discriminatie, omdat de werkingsmodaliteiten enkel verwijzen naar een minimumaantal weekends beschikbaarheid. De toepassing van dit objectief criterium heeft niet tot gevolg dat scheidsrechters op basis van hun leeftijd en/of burgerlijke staat worden benadeeld. De indiener toont het tegendeel niet aan.

Uit statistische gegevens van Voetbal Vlaanderen blijkt daarentegen dat de gemiddelde leeftijd van scheidsrechters in de eerste provinciale afdeling, waarnaar de indiener van de klacht wilde promoveren, 36,15 jaar is (de indiener was 34 jaar op het ogenblik van de promotieronde). De oudste actieve scheidsrechter in deze afdeling is 64 jaar. Het staat dus vast dat de regels zogenaamde “oudere” scheidsrechters niet benadelen. Er is ook geen enkel bewijs dat gehuwde scheidsrechters makkelijker beschikbaar zouden zijn voor wedstrijden tijdens weekends. Zij kunnen ook andere verplichtingen hebben en moeten hun agenda daarnaar schikken.

Het is ook incorrect om te stellen dat de indiener wordt benadeeld in vergelijking met jongere of vrouwelijke scheidsrechters, omdat ook die scheidsrechters altijd moeten voldoen aan alle voorwaarden om een promotie te krijgen. Zij krijgen bovendien alleen voorrang wanneer er meer kandidaten zijn voor promotie dan beschikbare plaatsen.

Ten derde is enige benadeling in ieder geval objectief gerechtvaardigd. De beschikbaarheidsvereiste streeft namelijk een legitiem doel na en de middelen om dit doel te bereiken zijn passend en noodzakelijk.

De beschikbaarheidsvereiste dient een legitiem doel, namelijk het waarborgen van voldoende beschikbare scheidsrechters tijdens de weekends waarop competitiewedstrijden doorgaan. Voetbal Vlaanderen organiseert jaarlijks meer dan 300.000 wedstrijden in Vlaanderen, waarbij steeds meer wedstrijden in het

weekend worden gespeeld. De organisatie van al deze wedstrijden vereist een nauwgezette en betrouwbare planning. Voor iedere wedstrijd moeten namelijk voldoende gekwalificeerde scheidsrechters aanwezig zijn.

Als er onvoldoende scheidsrechters beschikbaar zijn tijdens de weekends, zou het goede verloop van de competitie ernstig in gevaar komen. Voetbal Vlaanderen werd in het verleden al met dit probleem geconfronteerd. Zij kampt, net zoals vele andere sportfederaties, ook met een tekort aan vrijwilligers. Zij heeft daarom de beschikbaarheidsvereiste ingevoerd, om scheidsrechters te motiveren om minstens een aantal weekends beschikbaar te zijn.

De beschikbaarheidsvereiste is passend om dit doel te bereiken. De beschikbaarheidsvereiste moedigt scheidsrechters die willen promoveren immers aan om voldoende beschikbaar te zijn tijdens de weekends.

De regeling is ook proportioneel. Er zijn namelijk verschillende waarborgen ingebouwd om een evenwicht te verzekeren tussen het belang van het goede verloop van de competitie en de belangen van de scheidsrechter. De beschikbaarheidsvereiste beperkt de verplichting tot de helft van de weekends waarin competitiewedstrijden worden georganiseerd. Voetbal Vlaanderen houdt dus rekening met andere persoonlijke en/of professionele verplichtingen van scheidsrechters. De beschikbaarheidsvereiste betekent ook niet dat scheidsrechters zowel op zaterdag als op zondag een wedstrijd moeten leiden. Als zij voor hetzelfde weekend een aanduiding krijgen op zaterdag en op zondag, dan kunnen zij één van beide wedstrijden weigeren zonder impact op eventuele promotie. De beschikbaarheidsvereiste is ten slotte alleen een uitsluitingsgrond voor scheidsrechters die willen promoveren. Het is perfect mogelijk om als scheidsrechter actief te zijn zonder aan de beschikbaarheidsvereiste te voldoen. Het enige gevolg is dat er dan geen mogelijkheid is om te promoveren.

Voetbal Vlaanderen geeft ten slotte aan dat zij de indiener van de klacht een toelichting heeft bezorgd over de regels en heeft verduidelijkt waarom de regels niet discriminerend zijn.

Beoordeling door de Geschillenkamer

De indiener van de klacht voert aan dat Voetbal Vlaanderen hem op twee manieren discrimineert bij de toegang tot promotie als scheidsrechter:

- door een beschikbaarheidsvereiste voor promotie te hanteren die onvoldoende rekening houdt met zijn burgerlijke staat en gezinssituatie. Hier gaat het over een beweerde discriminatie op grond van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd.
- door voorrangsregels te hanteren die vrouwen en jongere scheidsrechters bij promotie voorrang geven op andere scheidsrechters. Hier gaat het over een beweerde discriminatie op grond van geslacht en leeftijd.

De Geschillenkamer moet in deze zaak eerst beoordelen of de klacht ontvankelijk is en zij deze dus kan onderzoeken (I). De Geschillenkamer komt tot het besluit dat de klacht over de voorrangsregels niet ontvankelijk is. Zij beoordeelt de voorrangsregels dus niet verder. De klacht over de beschikbaarheidsvereiste is wel ontvankelijk. De Geschillenkamer moet dus onderzoeken of deze vereiste een discriminatie op grond van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd vormt (II).

I. Ontvankelijkheid

Voordat de Geschillenkamer een klacht van discriminatie kan onderzoeken, moet zij eerst nagaan of de klacht ontvankelijk is. Voetbal Vlaanderen stelt dat de klacht niet ontvankelijk is omwille van twee redenen:

- De hele klacht zou niet ontvankelijk zijn omdat er geen voorafgaande bemiddeling heeft plaatsgevonden tussen de indiener van de klacht en Voetbal Vlaanderen. Bovendien zou de indiener van de klacht niet hebben ingestemd met de doorverwijzing van zijn klacht naar de Geschillenkamer.
- Het onderdeel van de klacht over de toepassing van de voorrangsregels zou niet ontvankelijk zijn omdat de indiener van de klacht geen belang heeft daarbij.

A. Voorafgaande bemiddeling en instemming indiener

Volgens Voetbal Vlaanderen is de hele klacht niet ontvankelijk, omdat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden voor doorverwijzing van een klacht naar de Geschillenkamer. Ten eerste zou er geen bemiddeling hebben plaatsgevonden binnen het Vlaams Mensenrechteninstituut tussen de indiener van de klacht en Voetbal Vlaanderen. Ten tweede zou de indiener niet hebben ingestemd met de verwijzing van zijn klacht naar de Geschillenkamer.

Indieners kunnen een discriminatieklacht niet rechtstreeks voor de Geschillenkamer brengen. Deze ontvangt de klachten slechts nadat een poging tot bemiddeling is doorlopen bij de afdeling Eerstelijnsdienst en Bemiddeling van het Vlaams Mensenrechteninstituut. Als de bemiddelingsopdracht niet tot een resultaat leidt of kan leiden, wordt de klacht met instemming van de indiener doorgestuurd naar de Geschillenkamer.⁷ Omwille van de vertrouwelijkheid van de bemiddeling,⁸ mag de Geschillenkamer niet geïnformeerd worden over wat er zich tijdens de bemiddeling heeft afgespeeld.

De Geschillenkamer stelt vast dat de klacht op een correcte manier naar haar is doorgestuurd, en met name vergezeld is van een overdrachtsformulier ondertekend door de indiener van de klacht.⁹

Artikel 16, §1 van het [VMRI-decreet](#) bepaalt:

“Nadat de klacht en de eventuele overtuigingsstukken conform artikel 13, §5, werden bezorgd aan de geschillenkamer, controleert de geschillenkamer of de klacht ontvankelijk is conform artikel 13, §3”.

Artikel 13, §3 van het [VMRI-decreet](#) somt de gevallen op waarin een klacht niet ontvankelijk is. Deze beperkte lijst verwijst niet naar de bemiddeling of naar de wijze waarop de klacht wordt doorgestuurd naar de Geschillenkamer. Deze elementen maken dan ook geen deel uit van de ontvankelijkheidsvereisten. Het komt niet aan de Geschillenkamer toe om zich uit te spreken over het verloop of de uitkomst van de bemiddeling door het Vlaams Mensenrechteninstituut. Dit is een beoordeling voor de bemiddelaar bij de afdeling Eerstelijnsdienst en

⁷ Art. 13, §5, [VMRI-decreet](#).

⁸ Art. 13, §4, [VMRI-decreet](#).

⁹ Overeenkomstig de vereisten in art. 13, §5 [VMRI-decreet](#).

Bemiddeling.¹⁰ Wanneer een partij het niet eens is met die beoordeling kan die hierover beklag doen bij het Vlaams Mensenrechteninstituut.¹¹

De klacht is dan ook niet onontvankelijk wegens een gebrek aan voorafgaande bemiddeling of zogenaamde niet-instemming van de indiener van de klacht om deze te verwijzen naar de Geschillenkamer.

B. Belang

Voetbal Vlaanderen betwist niet dat de indiener van de klacht een belang heeft bij het onderdeel van de klacht over de beschikbaarheidsvereiste. Zij erkent dat de indiener niet kon promoveren als scheidsrechter omdat hij niet voldeed aan deze beschikbaarheidsvereiste. De Geschillenkamer verklaart het onderdeel van de klacht in verband met de beschikbaarheidsvereiste dan ook ontvankelijk.

Volgens Voetbal Vlaanderen heeft de indiener echter niet het nodige belang om de voorrangsregels bij promotie te betwisten. De voorrangsregels zouden immers niet op hem van toepassing zijn en ze zouden ook geen impact op hem hebben gehad. De beslissing tot niet-promotie werd volgens Voetbal Vlaanderen namelijk uitsluitend genomen omdat de indiener van de klacht de beschikbaarheidsvereiste niet had nageleefd. Bovendien worden de voorrangsregels alleen toegepast als er meer scheidsrechters aan het promotie criterium voldoen dan er plaatsen voor promotie zijn. Tijdens de betrokken promotieronde was dat volgens Voetbal Vlaanderen niet het geval. Het onderdeel van de klacht over de voorrangsregels is volgens Voetbal Vlaanderen dan ook niet ontvankelijk.

Uit de werkingsmodaliteiten voor het seizoen 2023-2024 blijkt dat er inderdaad voorrangsregels bestaan voor (in die volgorde) vrouwen en jongere scheidsrechters die deel uitmaken van specifieke opleidingsprogramma's.¹² Als er bij een specifieke promotieronde meer geslaagde kandidaten zijn dan plaatsen voor promotie, krijgen eerst vrouwen en dan jongere scheidsrechters voorrang op promotie.

¹⁰ *Parl. St. Vlaanderen 2021-2022*, nr. 1357/1, 34.

¹¹ Volgens de beklagprocedure in artikel 20 [VMRI-decreet](#). *Parl. St. Vlaanderen 2021-2022*, nr. 1357/1, 34.

¹² Zie punt IV.5.1. [Werkingsmodaliteiten Arbitrage Voetbal Vlaanderen 2023-2024](#), p. 24.

In de specifieke omstandigheden van deze zaak heeft de indiener van de klacht echter onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij door deze voorrangsregels zou kunnen worden geraakt. De indiener van de klacht geeft aan dat de voorrangsregels geen invloed hebben gehad op zijn situatie. De Geschillenkamer stelt vast dat de indiener van de klacht tijdens de betrokken promotieronde werd uitgesloten van promotie omdat hij niet voldeed aan de noodzakelijke voorwaarde van een minimum aan beschikbaarheid. Tijdens deze promotieronde waren er volgens Voetbal Vlaanderen ook niet meer kandidaten dan er plaatsen waren voor promotie, waardoor de voorrangsregels helemaal niet werden toegepast. De indiener van de klacht betwist dit niet. Daarnaast heeft Voetbal Vlaanderen erkend dat, als de indiener van de klacht wel voldoende beschikbaar zou zijn geweest, hij door zijn hoge scores altijd zou zijn gepromoveerd. In die specifieke omstandigheden zijn voor de Geschillenkamer onvoldoende elementen aangebracht waaruit blijkt dat de indiener van de klacht ongunstig zou kunnen worden geraakt door de voorrangsregels tijdens de betrokken promotieronde.

Omdat de indiener van de klacht sinds eind 2024 geen scheidsrechter meer is, kan hij sindsdien ook niet meer worden geraakt door de voorrangsregels. Uit de standpunten en de zitting blijkt bovendien dat zijn beslissing om te stoppen als scheidsrechter enkel verband houdt met de beschikbaarheidsvereiste, waaraan hij volgens hem niet kan voldoen, en geen verband houdt met de voorrangsregel.

De Geschillenkamer stelt in die specifieke omstandigheden vast dat de indiener van de klacht niet beschikt over een persoonlijk belang¹³ om de voorrangsregels aan te vechten. Hoewel iemand niet zelf het slachtoffer moet zijn van discriminatie om rechtstreeks en ongunstig te kunnen worden geraakt,¹⁴ moet een indiener van een klacht wel kunnen aantonen dat hij een impact ondervindt of zou kunnen ondervinden van een toegepast beleid. De indiener van de klacht toont dat in deze zaak onvoldoende aan.

De indiener van de klacht stelt verder dat, ook al zouden de voorrangsregels geen impact hebben op zijn persoonlijke situatie, dit niet wegneemt dat ze discriminerend zijn.

¹³ Artikel 13, §1, 1° [VMRI-decreet](#).

¹⁴ Zie [Oordeel 2024-8](#) van 30 september 2024.

Indien de Geschillenkamer de klacht enkel op die manier zou behandelen, zou dit neerkomen op de beoordeling van een klacht in het algemeen belang dat iedere persoon erbij heeft dat het Gelijkekansendecreet wordt nageleefd (*actio popularis*). De Geschillenkamer is niet bevoegd voor de beoordeling van klachten in het algemeen belang. Het VMRI-decreet vereist immers dat de indiener van de klacht ofwel een eigen belang heeft, ofwel optreedt in naam van iemand die beweert te zijn gediscrimineerd.¹⁵

De memorie van toelichting bij het VMRI-decreet vermeldt hierover:

“Dergelijke belangvereiste wordt ingeschreven om te vermijden dat klachten worden ingediend namens het algemeen belang. De klager dient, integendeel, een direct belang aan te kunnen tonen opdat de klacht kan worden behandeld. Het komt het VMRI toe om, binnen zijn specifieke werkterrein, te beoordelen of er sprake is van dergelijk direct belang om klacht in te dienen, en dit in lijn met de doelstellingen van dit decreet.”¹⁶

Het is dus aan de Geschillenkamer om de inhoud van die belangvereiste te bepalen in lijn met de doelstellingen van het VMRI-decreet.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt dat de decreetgever beoogde de handhaving van het discriminatierecht te versterken en een laagdrempelige toegang tot het Vlaams Mensenrechteninstituut te verzekeren. Hierbij houdt de decreetgever uitdrukkelijk rekening met het feit dat het voor personen die menen te zijn gediscrimineerd, niet altijd vanzelfsprekend of wenselijk is om zelf een klacht in te dienen of dit te vragen aan gespecialiseerde organisaties.¹⁷ Dit vertaalt zich in een ruime regeling rond bijstand en vertegenwoordiging en in de mogelijkheid voor derden, individuen of organisaties, om in eigen naam een klacht in te dienen

¹⁵ Artikel 13, §1 [VMRI-decreet](#).

¹⁶ [Parl. St. Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1](#), 31. De memorie van toelichting verwijst hierbij in voetnoot 94 en 95 naar de volgende overweging in het arrest nr. 133/2013 van het Grondwettelijk Hof ([GwH 10 oktober 2013, nr. 133/2013](#), B.3.1.): “Zowel de in het geding zijnde artikelen 17 en 18 van het Grondwettelijk Wetboek als artikel 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof leggen als voorwaarde voor ontvankelijkheid op dat een belang om in rechte te treden wordt aangetoond. Die vereiste is, zowel voor de gewone rechtscolleges als voor het Hof, het gevolg van de zorg om de *actio popularis* niet toe te laten. Het is aan de gewone rechtscolleges, enerzijds, en aan het Grondwettelijk Hof, anderzijds, dat de wetgever de zorg heeft toevertrouwd om, in hun respectievelijke bevoegdheidsdomeinen, de inhoud van die belangvereiste te bepalen.” Zie hierover ook [Parl. St. Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1](#), 91: “Aangezien een klacht wordt gevolgd door een tijdintensief individueel traject, bepaalt het decreet expliciet wie hiervoor in aanmerking komt. Deze toegangsvoorwaarden zijn zo geformuleerd opdat een individueel traject mogelijk is tussen een klager en verweerder (bv. geen anonieme klacht of klacht namens het algemeen belang).”

¹⁷ [Parl. St. Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1](#), 31-32.

zonder dat de persoon die mogelijk gediscrimineerd zou zijn, hierbij betrokken moet worden.

Met deze doelstellingen moet de Geschillenkamer rekening houden bij de invulling van de belangvereiste in artikel 13, §1, eerste lid VMRI-decreet. Die belangvereiste houdt in dat een persoon of organisatie die klacht indient, moet kunnen aantonen dat die door de vermeende discriminatie rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

Zoals de Geschillenkamer hierboven heeft vastgesteld, toont de indiener van de klacht onvoldoende aan dat hij door de vermeende discriminatie in de voorrangsregels rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt. Hij treedt ook niet op in naam van een ander beweerd slachtoffer.

Daarom verklaart de Geschillenkamer dit onderdeel van de klacht onontvankelijk.

II. Discriminatie op grond van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd

De Geschillenkamer moet in deze zaak beoordelen of de beschikbaarheidsvereiste voor promotie een indirecte discriminatie vormt. De beschikbaarheidsvereiste houdt in dat de indiener van de klacht als scheidsrechter beschikbaar moest zijn tijdens de helft van de weekends waarop officiële speeldagen werden georganiseerd.

A. Algemene beginselen

Er is sprake van indirecte discriminatie op het raakvlak van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd wanneer:

- een op het eerste gezicht neutrale praktijk;
- personen met de beschermde kenmerken burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd kan benadelen in vergelijking met andere personen;
- tenzij die praktijk objectief wordt gerechtvaardigd. Dit is het geval wanneer de praktijk een legitiem doel nastreeft en de middelen om dit doel te

bereiken passend en noodzakelijk zijn.¹⁸ Als aan die voorwaarden is voldaan, moet ten slotte een afweging worden gemaakt tussen het nadeel voor personen met deze beschermde kenmerken en het belang van het nagestreefde doel.

Een op het eerste gezicht neutrale praktijk kan ook personen met meerdere beschermde kenmerken benadelen in vergelijking met anderen, en hen bijzonder treffen op het raakvlak van deze kenmerken (indirecte intersectionele discriminatie).¹⁹

Bij de beoordeling van de ongunstige behandeling houdt de Geschillenkamer rekening met de omstandigheid dat meerdere beschermde kenmerken aan de orde zijn, en met de bijzondere kwetsbaarheid van de benadeelde persoon die daaruit kan voortvloeien.²⁰ In het bijzonder kan de Geschillenkamer bij het bepalen van de geschikte referentiepersoon rekening houden met de verschillende kenmerken op grond waarvan beweerdelijk gediscrimineerd is.²¹

De beweerde indirecte discriminatie in deze zaak bevindt zich op het raakvlak van burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd.

De indiener van de klacht stelt immers dat hij niet kon voldoen aan de beschikbaarheidsvereiste omdat hij én alleenstaand is (burgerlijke staat) én een dochter heeft (gezinssamenstelling). Volgens hem toont het feit dat jongere scheidsrechters die mindere prestaties neerzetten wel promoveren aan dat oudere personen met meer verplichtingen in hun privéleven benadeeld worden (leeftijd).

Het kenmerk gezinssamenstelling wordt door het Gelijkekansendecreet expliciet gelijkgesteld met het kenmerk burgerlijke staat. Door deze gelijkstelling verduidelijkt de decreetgever dat (nieuwe) samenlevingsvormen zoals alleenwonenden, cohousers, nieuw samengestelde gezinnen en ook eenoudergezinnen zijn beschermd via het kenmerk burgerlijke staat. Op die manier wordt de verscheidenheid van gezinnen in de samenleving expliciet erkend in het

¹⁸ Artikel 16, §2, [Gelijkekansendecreet](#).

¹⁹ [Parl.St. Vlaams Parlement, 2023-24, nr. 1937/1](#), 64.

²⁰ Art. 27bis [Gelijkekansendecreet](#).

²¹ [Parl.St. Vlaams Parlement, 2023-24, nr. 1937/1](#), 73-74.

Gelijkekansendecreet.²² De situatie van de indiener van de klacht, die als alleenstaande vader een dochter heeft die hij om de twee weekends bij zich heeft, maakt het beschermd kenmerk gezinssamenstelling mee op hem van toepassing.

De Geschillenkamer onderzoekt in twee stappen of een discriminatie bewezen is. De eerste stap is vervuld als de indiener van de klacht feiten aanvoert die het bestaan van een discriminatie kunnen doen vermoeden. Als de indiener van de klacht een vermoeden van discriminatie aanvoert, moet de verweerder vervolgens (in de tweede stap) bewijzen dat er geen sprake is van een discriminatie. Dit kan hij doen door het vermoeden van discriminatie te weerleggen of door de minder gunstige behandeling of benadelende praktijk te rechtvaardigen.²³

Voor het vaststellen van een indirecte benadeling hoeft niet te worden vastgesteld dat personen met een beschermd kenmerk in de praktijk benadeeld worden, maar volstaat het om vast te stellen dat die bepaling een dergelijk effect kan hebben. Een praktijk wordt onder meer als indirect discriminerend beschouwd wanneer die door haar aard eerder leden van een bepaalde groep kan benadelen dan anderen. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer de praktijk moeilijker na te leven is voor personen van de beschermde groep dan voor anderen of omdat de praktijk steunt op kenmerken die vaker voorkomen bij personen van de beschermde groep.²⁴ Het gaat dan om het gebruik van een zogenaamd intrinsiek verdacht criterium.²⁵

Daarnaast kunnen ook andere feiten het bestaan van een indirecte discriminatie doen vermoeden, onder andere maar niet uitsluitend:

- algemene statistieken over de situatie van de groep waartoe het slachtoffer van de beweerde discriminatie behoort,
- elementair statistisch materiaal, of
- feiten van algemene bekendheid.²⁶

De indiener van de klacht voert aan dat:

²² [Parl.St. Vlaams Parlement, 2023-24, nr. 1937/1](#), 63.

²³ Artikel 36, §1, [Gelijkekansendecreet](#).

²⁴ Zie bv. Hof van Justitie 23 mei 1996, C-237/94, [John O'Flynn t. Adjudication Officer](#), §20-21; zie ook Hof van Justitie 27 november 1997, C-57/96, [Meints t. Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij](#), §45; Hof van Justitie 30 november 2000, C-195/98, [Österreichischer Gewerkschaftsbund t. Republik Österreich](#), §40.

²⁵ Artikel 36, §3, 2° [Gelijkekansendecreet](#).

²⁶ Artikel 36, §3, 1° en 3° [Gelijkekansendecreet](#).

- Voetbal Vlaanderen hem heeft uitgesloten van promotie door op hem een algemene regel toe te passen over minimale beschikbaarheid tijdens weekends (op het eerste gezicht neutrale praktijk);
- De toepassing van deze algemene regel hem benadeelde. Als alleenstaande vader van een dochter die om de twee weekends bij hem is, kon hij niet voldoen aan de beschikbaarheidsvereiste. Niet-alleenstaande of jongere scheidsrechters zijn bevoordeeld omdat zij wel over de mogelijkheid beschikken om vrijuit hun hobby te beoefenen, en bij mindere prestaties toch kunnen promoveren (benadeling van personen met de beschermde kenmerken gezinssamenstelling, burgerlijke staat en leeftijd in vergelijking met andere personen).

Voetbal Vlaanderen stelt dat de indiener van de klacht niet aannemelijk maakt dat er sprake is van discriminatie. De beschikbaarheidsvereiste is een objectief criterium dat volledig losstaat van de leeftijd of burgerlijke staat van de scheidsrechters. De indiener toont volgens Voetbal Vlaanderen niet aan dat scheidsrechters die niet-alleenstaand zijn en/of jonger zijn dan de indiener van de klacht, makkelijker aan het beschikbaarheidscriterium zouden voldoen. Een eventuele benadeling is volgens Voetbal Vlaanderen in ieder geval objectief gerechtvaardigd.

De Geschillenkamer onderzoekt deze elementen.

B. Op het eerste gezicht neutrale praktijk

De uitsluiting van de indiener van de klacht voor promotie volgt uit de toepassing van de beschikbaarheidsvereiste. Deze algemene regel staat in de werkingsmodaliteiten voor scheidsrechters voor het voetbalseizoen 2023-2024, die van toepassing waren tijdens de betrokken promotieronde. De werkingsmodaliteiten gelden voor alle scheidsrechters die aangesloten zijn bij Voetbal Vlaanderen.

De regel over de beschikbaarheidsvereiste stelt:

“(assistent-) scheidsrechters die voldoen aan het promotiecriteria maar niet voldoen aan de minimumvereiste beschikbaarheid kunnen niet promoveren. Deze minimumvereiste is als volgt:

- Hogere afdeling: 75 procent op zaterdag én zondag op de weekends dat officiële speeldagen worden georganiseerd.

- Klimmen en dalen: 50 procent op zaterdag én zondag op de weekends dat officiële speeldagen worden georganiseerd.”²⁷

Dit is een neutraal geformuleerde regel, aangezien hij geldt voor alle scheidsrechters die willen promoveren en geen direct onderscheid maakt op grond van beschermde kenmerken.

De beschikbaarheidsvereiste verschilt wel afhankelijk van de afdeling waarin een scheidsrechter actief is. De indiener van de klacht was actief in de tweede afdeling van het provinciaal voetbal. Dit valt onder de categorie “klimmen en dalen”. Voor de indiener van de klacht hield de beschikbaarheidsvereiste dus in dat hij alleen toegang had tot promotie als hij beschikbaar was tijdens 50% van de weekends waarop een officiële speeldag werd georganiseerd.

C. Benadeling van personen met beschermde kenmerken

De Geschillenkamer moet beoordelen of de beschikbaarheidsvereiste voor toegang tot promotie scheidsrechters met de beschermde kenmerken burgerlijke staat, gezinssamenstelling en leeftijd in vergelijking met andere personen kan benadelen.

In de afdeling waarin de indiener van de klacht actief was als scheidsrechter, geldt een beschikbaarheidsvereiste van 50% om in aanmerking te komen voor promotie. Om te kunnen promoveren, moest hij dus beschikbaar zijn tijdens de helft van de weekends waarop officiële speeldagen werden georganiseerd.

In de praktijk betekende dit dat de indiener van de klacht tijdens zeven weekends beschikbaar moest zijn tijdens een periode van 17 weken (januari-april 2024), waarin 14 speeldagen werden georganiseerd. Als scheidsrechter kon hij voor deze weekends niet op voorhand kiezen voor een wedstrijd op de zaterdag of de zondag. Zodra hij effectief was aangeduid voor een wedstrijd tijdens het weekend, kon hij onder de toepasselijke regels wel een bijkomende aanduiding voor de andere dag van hetzelfde weekend weigeren. Voetbal Vlaanderen verduidelijkt dat dergelijke weigeringen geen impact hebben op de toegang tot promotie. De indiener van de klacht betwist dit niet. Wat telt, is de principiële beschikbaarheid voor een weekend, niet hoeveel wedstrijden een scheidsrechter effectief leidt

²⁷ Artikel IV.5.1. [Werkingmodaliteiten Arbitrage Voetbal Vlaanderen 2023-2024](#).

tijdens het betrokken weekend (op voorwaarde dat de scheidsrechter niet alle aanduidingen als scheidsrechter voor dat weekend weigert).

De Geschillenkamer ziet onvoldoende elementen om in dit geval te veronderstellen dat de groep van scheidsrechters waartoe de indiener van de klacht behoort (alleenstaande vaders), meer of anders zouden worden getroffen of benadeeld door de beschikbaarheidsvereiste dan andere personen (bijvoorbeeld scheidsrechters zonder kinderen). Andere scheidsrechters kunnen evenveel redenen als of andere verplichtingen dan alleenstaande vaders hebben om niet aan de beschikbaarheidsvereiste te voldoen. Uit de aangebrachte stukken blijkt ook niet dat de beschikbaarheidsvereiste voordeliger zou zijn voor jongere scheidsrechters, die volgens de indiener van de klacht vaker dan oudere scheidsrechters nog geen kinderen zouden hebben. Voetbal Vlaanderen toont integendeel aan dat de gemiddelde leeftijd van scheidsrechters in de afdeling waarnaar de indiener van de klacht wilde promoveren, hoger is dan zijn leeftijd (destijds).

De beschikbaarheidsvereiste vormt dan ook geen intrinsiek verdacht criterium dat naar zijn aard een benadeling inhoudt van de groep van alleenstaande scheidsrechters met kinderen.

Het feit dat Voetbal Vlaanderen de indiener van de klacht niet uitdrukkelijk op de hoogte zou hebben gebracht van de werkingsmodaliteiten doet hieraan geen afbreuk. De werkingsmodaliteiten zijn immers beschikbaar op de website van Voetbal Vlaanderen en de indiener van de klacht was al vertrouwd met het systeem van werkingsmodaliteiten uit zijn periode als professioneel scheidsrechter.

De indiener van de klacht voert naast het feit dat hij tijdens de helft van de weekends zijn dochter bij hem heeft, ook geen andere feiten aan die toch een vermoeden van discriminatie zouden kunnen doen ontstaan. Hij verwijst bijvoorbeeld niet naar andere personen in dezelfde situatie of naar elementaire statistieken waaruit een benadeling voor alleenstaande scheidsrechters met een bepaalde gezinssamenstelling zou blijken, ten opzichte van bijvoorbeeld jongere scheidsrechters.²⁸

²⁸ Artikel 36, §3, [Gelijkheidsdecreet](#).

In die omstandigheden is de Geschillenkamer van oordeel dat de indiener van de klacht onvoldoende aannemelijk maakt dat Voetbal Vlaanderen hem heeft benadeeld als alleenstaande vader van een bepaalde leeftijd.

Oordeel van de Geschillenkamer

De Geschillenkamer oordeelt dat:

- het onderdeel van de klacht over de voorrangsregels voor vrouwen en jongere scheidsrechters bij promotie niet ontvankelijk is, omdat de indiener van de klacht niet aantoont dat hij over het vereiste belang beschikt om deze voorrangsregels te betwisten;
- het onderdeel van de klacht over de beschikbaarheidsvereiste op geldige wijze aan de Geschillenkamer werd bezorgd en wel ontvankelijk is;
- de beschikbaarheidsvereiste geen discriminatie inhoudt op grond van burgerlijke staat, gezinssamenstelling of leeftijd overeenkomstig het Gelijkekansendecreet.

Voorzitter
Yves Thiery

Griffier
Dorien Geeroms